



Biblická čtení:

Ámos 7, 7-15: Toto mi ukázal: Hle, Panovník stojí na hradbách s olovnici, s olovnici v ruce. I řekl mi Hospodin: „Ámosi, co vidíš?“ Odpověděl jsem: „Olovnici.“ A Panovník řekl: „Hle, spustím olovnici doprostřed Izraele, svého lidu. Už mu nebudu dál promíjet. Posvátná návrší Izákova budou zničena, Izraelovi svatyně budou obráceny v trosky, proti domu Jarobeámovu se postavím s mečem.“ Bételský kněz Amasjáš poslal izraelskému králi Jarobeámovi zprávu: „Spikl se proti tobě Ámos přímo v izraelském domě. Není možné, aby země snášela všechna jeho slova. Ámos totiž říká: Jarobeám zemře mečem a Izrael bude zcela jistě přesídlen ze své země.“ Pak řekl Amasjáš Ámosovi: „Seber se, vidoucí, a prchej do judské země! Tam chleba jez a tam si prorokuj! A nikdy už neprorokuj v Bét-elu, neboť je to svatyně králova, královský dům.“ Ámos Amasjášovi odpověděl: „Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se dobytčím a sykomorami. Hospodin mě vzal od ovcí, Hospodin mi rozkázal: ‚Jdi a prorokuj Izraeli, mému lidu!‘

List Efezským 1, 3-14: Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vší moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy. V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.

Marek 6, 11-29: Jméno Ježíšovo se stalo známým; říkalo se: „Jan Křtítel vstal z mrtvých, a proto v něm působí mocné síly.“ Jiní říkali: „Je to Eliáš!“ A zase jiní: „Je to prorok – jeden z proroků.“ Když to Herodes uslyšel, řekl: „To vstal Jan, kterého jsem dal stít.“ Tento Herodes totiž dal Jana zatknout a vsadit v poutech do žaláře, protože si vzal za ženu Herodiadu, manželku svého bratra Filipa, a Jan mu vytýkal: „Není dovoleno, abys měl manželku svého bratra!“ Herodias byla plná zloby proti Janovi, ráda by ho zbavila života, ale nemohla. Herodes se totiž Jana bál, neboť věděl, že je to muž spravedlivý a svatý, a chránil ho; když ho slyšel, byl celý nejistý, a přece mu rád naslouchal. Vhodná chvíle nastala, když Herodes o svých narozeninách uspořádal hostinu pro své dvořany, důstojníky a významné lidi z Galileje. Tu vstoupila dcera té Herodiady, tančila a zalíbila se Herodovi i těm, kdo s ním hodovali. Král řekl dívce: „Požádej mě, oč chceš, a já ti to dám.“ Zavázal se jí přísahou: „Dám ti, co si budeš přát, až do polovice svého království.“ Ona vyšla a zeptala se matky: „Oč mám požádat?“ Ta odpověděla: „O hlavu Jana Křtitele.“ Dcera spěchala dovnitř ke králi a přednesla mu svou žádost: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.“ Král se velmi zarmoutil, ale pro přísahu před spolustolovníky nechtěl ji odmítnout. Proto poslal kata s příkazem přinést Janovu hlavu. Ten odešel, sňal Jana v žaláři a přinesl jeho hlavu na míse; dal ji dívce a dívka ji dala své matce. Když to uslyšeli Janovi učedníci, přišli, odnesli jeho tělo a uložili je do hrobu.

Soucít a pomoc proti nesmyslnému násilí

Žijeme v době, kdy se lidem – i nám - vesměs daří, lidé jezdí na dovolené, děti na tábory, většina má práci nebo důchod, užíváme si, byť mnozí mají mnohé stížnosti, opodstatněné i neopodstatněné. Myslím však, že se nám často vkrádá myšlenka na to, že jinde na zemi to tak není. A protože násilí, válka je od nás už poměrně nedaleko, výhružky jedné moci celé Evropě ba celému světu slyšíme ze zpráv, naše zdánlivá pohoda je trochu na vratkých nohou. Jak se tedy

máme chovat? Být veselí a bezstarostní a užívat si možností, které jsou nám denně nabízeny, nebo se trápit, že druzí na tom jsou tak špatně, anebo ještě jinak? Ptejte se Písma, to nám napoví. Severní království si žije v prosperitě, král má pod kontrolou moc politickou i náboženskou, bohatí na úkor chudých více bohatnou. Chrám v Bét-elu na jihu země je králem uměle vytvořenou svatyní. Je tak bráněno lidem, aby putovali do chrámu v Jeruzalémě, do jiné země, aby neměli srovnání. Protože kněžský kmen Levi, slouží v Jeruzalému, tak si Jarobeám vybere nové kněze z lidí, kteří mu budou sloužit za určité výhody. Amasjáš to dokazuje, poslouchá více krále nežli Hospodina, když donáší na proroka Ámose, že ohrožuje jeho autoritu panovníka. Ámos staví nad krále Hospodina a ohlašuje konec státu a jeho přestěhování do pohanské země. Slovo o olovnici, která ukazuje křivost zdí, je výmluvným symbolem pro pokřivenost lidských vztahů v Severním Izraeli. Vyhnanství, tedy naším současným slovem donucená emigrace revokuje metody minulého režimu u nás. Jarobeám a jeho posluhovači postavili sami sebe na místo Hospodinovo.

Izrael, to byl stát i církev v jednom. Tak tomu u nás není. Izrael je vyvolený národ, mají smlouvu s Hospodinem. V našem případě církev je Boží lid, ne stát a my jsme těmi, kdo mají Hospodinovu vůli plnit a prosazovat. Jeho vůle je přivést všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. Církev musí být velmi opatrná, aby prvky zbožnosti nemíchala s tím, co Hospodina provokuje, trápí, bolí. Církev také musí upozorňovat na aroganci mocných, jinými slovy to, aby prosperita byla dosahována na úkor slabých. Ekonomika ani peníze nejsou neutrální. Je zásadní k čemu a komu slouží a pomáhají. A tahle slova platí i pro každého jednotlivého křesťana, křesťanku.

Příběh o stětí Jana Křtitele je příkladem nesmyslného násilí. Dává nám hodně zabrat zpracovat tyto síly zla i kolem nás. Ježíš o nich ví a jsou stále tady. S násilím máme asi všichni své zkušenosti. Ti, kdo zažili 2. světovou válku, byli svědky násilí, ničení a smrti na vlastní kůži. Někteří jsme možná zažili násilí doma, ať už ze strany rodičů nebo osoby, která nám slíbila, že nás bude milovat a ctít, když jsme se vzali. Někteří mohli zažít psychické a sociální násilí. Někteří mohli zažít ekonomické násilí. Bez ohledu na to, jaké násilí lidé zažili, nesou si své jizvy, někdy fyzické, ale vždycky psychické, duchovní.

Lidé touží po spravedlnosti a pokoji, křesťané navíc po Boží přítomnosti. Ámos je poslán Bohem, aby prorokoval lidem v Sev. Izraeli zkázu. Proč se Bůh hněvá? Ne kvůli nějakým sexuálním excesům, jak bychom si mohli myslet, ale kvůli ekonomickému násilí bohatých vůči chudým a slabým. Bůh se hněvá, protože slabší jsou bezostyšně využíváni. To je proti Božímu zákonu.

Také Pán Ježíš svou sociální kritikou pokračuje v poslání Ámose a znovu káže, jak důležitá je spravedlnost a její naplňování pro příchod Božího království na zem. Ví, že zlo ve světě ještě nebylo poraženo.

Žijeme ve světě, který má k Božímu království (aby všichni lidé žili podle Boží vůle) daleko.

Současně však mezi námi roste, často nenápadnými a skromnými způsoby. Zrovna my máme moc konat Boží vůli. Můžeme projevovat opravdový soucit se všemi, kteří kolem nás trpí zjevným i nenápadným násilím. Pomoci jim, kdykoli můžeme. Modlit se za ně. A pak zažíváme chvíle, kdy se setkává spravedlnost a láska, dochází k úlevě od utrpení a násilí, přichází mír a pokoj.